

Da jeg for mit Vedkommende ganske naturligt er en Modstander af alt, hvad der hedder Forbrugsskatter af den Art, som dette Lovforslag indeholder, har jeg ikke villet undlade at fremkomme med disse Bemærkninger, for man kan jo aldrig vide, hvad der vil foregaa i det bebudede Udvalg; Sandsynligheden taler i høj Grad for, at mine Partifæller og jeg neppe ville være i Stand til at stemme for dette Forslag.

Fr. Petersen: Jeg har Grund til at sige Tak til de ærede Medlemmer, som have udtalt sig om det foreliggende Forslag i Dag; selv om den ærede sidste Taler maatte tage Afstand fra nogle enkelte Bestemmelser, udtalte han alligevel sin Sympati for en hel Del af de Bestemmelser, her ere foreslaaede. Jeg maa indrømme de to ærede første Talere, at der kun har været kort Tid, siden Lovforslaget blev forelagt for Tinget, til at sætte sig ind i det, og at det falder lidt vanskeligt for de fleste ærede Medlemmer, er jo ganske naturligt, da færøske Forhold jo staa Fler-tallet af dette høje Ting ret fjernt, særlig naar det drejer sig om gamle Skikke og Sædvaner og gamle Lovbestemmelser vedrørende Færøerne. Jeg har derfor intet særligt at indvende imod, at der forlanges Tid til at se lidt nøjere paa Forslaget, skønt jeg har haabet og haaber endnu, at det skal lykkes at faa det gennemført og først og fremmest faa det ført igennem dette Ting meget snart.

Lovforslaget gaar hovedsagelig ud paa at afhjælpe Mangler, som i lange Tider have været følte paa Færøerne. Hovedbestemmelsen i Lovforslaget findes navnlig i Kapitel 3, som handler om Ophævelse af de endnu tilbageværende Tiender og nogle enkelte mindre Afgifter. De Tiender, der her er Tale om, ere, efter at Fisketienden ved Loven af 30. Marts 1892 er afløst, Korntiende, Ko- eller Smørtiende, Lamme- eller Uldtiende, Fugletiene og Hvaltiende. Disse Tiender erlægges paa følgende Maade: Korntiende ved, at der af det avlede Korn leveres nøjagtig $\frac{1}{10}$; Ko- eller Smørtiende paa den Maade, at der leveres in natura eller betales for 3 Pund Smør for hver Ko, som kælver i Aarets Løb; Lamme- eller Uldtiende betales de fleste Steder paa Færøerne med $\frac{1}{2}$ Pund Uld for hvert Faar, som kan slagtes; Fugletiene erlægges med hver 10de Fugl, og naar man erindrer, at Fuglefangsten er et ikke alene besværligt, men ogsaa farefuldt Erhverv, forstaaer man, at det føles som en ret tung Byrde, naar en Mand,

der har været ude i Fuglebjergene og fanget, lad os sige, 200 Fugle, saa, naar han kommer tilbage, skal aflevere de 20. Denne Maade at tiende paa er jo hernelde forlængst betragtet som forældet, og Tienden blev i sin Tid konverteret til en fast paa Jorden hvilende Afgift. Paa Færøerne hviler Tienden, som bemærket, ikke paa Jordejendommen, men paa selve Produktionen, og den hemmer derfor i høj Grad Folks Driftighed. Man har længe i Landbruget følt dette som en Mangel, og navnlig efter at Fisketienden i 1892 er afløst, har de færøske Landbrugere følt det som noget særlig trykkende, at de vedblivende skulle yde Tiende. Ikke mindst har denne Følelse gjort sig gældende, efter at Tiendeaføstningsloven af 15. Maj 1903 udkom, idet man saa har betragtet det som en Selvfølge, at det færøske Landbrug snart maatte opnaa en Lettelse i de Byrder, som hvilede paa det. Landbruget paa Færøerne er meget uheldigt stillet i de senere Aar, fordi der mangler Arbejds-kraft, hvilket igen er begrundet i, at Fiskeriet har taget Opsving, og alle dygtige arbejdsføre unge Mænd hellere søge Erhverv ved Fiskeriet end ved Landbruget. Jeg overdriver ikke, naar jeg siger, at der i alt, paa alle Øerne deroppe, ikke findes 10 Tjenestekarle eller Huskarle, som man kalder dem deroppe. Alle ville til Fiskeriet, og ingen vil tjene ved Landbruget. Under disse Omstændigheder vil det være forstaaeligt, at man ønsker en Lettelse i de Byrder, som hvile paa Landbruget, og da først og fremmest Tienden.

Af de Tiender, jeg før opregnede, har jeg endnu tilbage at omtale Hvaltienden. Det er Tienden af den saakaldte Grindfangst. Der er meget, som taler for, at ogsaa den bliver ophævet, fordi man — heldigvis, tror jeg man kan sige — for-deler Hvalfangsten paa en meget smuk Maade, idet alle indenfor et bestemt Distrikt faa Lod og Del i Fangsten. Hovedparten af Grindfangsten uddeles nemlig efter Folketal, saa at gamle, syge og Børn indenfor hvert Distrikt faa deres Andel af Fangsten lige saavel som de raske Mænd, som deltage i Fangsten. Naar man ophæver Grindetienden, kommer det alt-saa ikke mindst netop Almuesmanden og de mindre bemidlede til Gavn.

Samtidig har man anset det for meget ønskeligt at faa ophævet nogle andre Afgifter, som ikke just ere byrdefulde for den enkelte, men hvis Opkrævning falder særlig besværlig derved, at det er et forsvindende lille Beløb, som paahviler den